

hvervsgreen, som forekommer ønskelig for Landet. Ligesaa uretsfærdigt samt derhos langt ubilligere, bliver en Beskatning udelukkende i sidstnævnte Siemed, naar den tillige rammer de Uformuende." Om Udsørselstolden siger han, at den virker skadeligt paa den indenlandske Production, og at den aldrig kan retfærdiggjøres medmindre Statens Fornødenheder fordrer den. Derpaa fortsætter han saaledes: „vil Staten bevare den hæderlige Handelsaand, med hvilken Smuglert ikke kan bestaae" — her er jo altsaa ogsaa Tale om Smuglert — „og vil den med nogen Billighed kunde gjøre Fordring paa, at Øverne uden Uvillie skulle betale en Afgift, der, ifølge almindelig Erfaring, er saa hadesfuld" — det er al Told — „saa kan man ogsaa med Rette forlange, at der hos Regjeringen viser sig en alvorlig, giennemtaukt og sikker udført Bestræbelse for, deels at sætte Toldsatserne saa lavt som muligt og deels at lægge dem paa de hensigtsmæssigste Øjenstande." Jeg havde endnu afskillige Smaating, som jeg virkelig troer, det vilde have været nyttigt at erfare, men jeg vil blot tillade mig, istedetfor at læse dem op, at henlede Deres Opmærksomhed, som ønske at komme egenlig tilbunds i disse Sager, paa at denne Beskyttelseshistorie bevæger sig igennem alle Lande, saavel smaa som store, og at man mere og mere faaer Vinene op for, at et Lands Velstand hovedsagelig er afhængig af, om man lader det bestaae, eller om man ikke lader det bestaae i nogen Tid, det være sig kortere eller længere, men afskaffer det, saasnart man finder det nødvendigt.

Jeg er i nogen Forlegenhed med at imødegaae min ærede Vens saakaldte Grunde; de ere de sædvanlige Grunde, som man kan læse sig til i alle mulige Aviser og Bøger. (Tscherning: Hør!) De have været ihjelslaaede saa ofte, og de ere virkelig saa døde, at man ikke atter bør forsøge paa at slaae dem ihjel. (Hør!) Jeg formoder iøvrigt, at de ville blive nærmere gjendrevne. (En Stemme: Naar det ikke behøves!) Jeg siger, at jeg er i nogen Forlegenhed med at imødegaae ham; thi jeg veed jo ikke, om han, ligesom igaar, tager sit Forslag tilbage. (Tscherning: Nei!) Ja da beskæler jeg virkelig, at han ikke følger den

samme Fremgangsmaade idag som igaar, hvor han angreb med en Amerlans Birkfomhed, men flygtede med den allerstørste Hurtighed. (Tscherning: Den ærede Taler var ikke Seierherre!) Her foreligger det Spørgsmaal, om vi skulle vedblive at beholde Kludene i Landet; thi det er jo det, som de Herrer Papirfabrikanter sige, de ville, og det er jo rimeligt nok, og altsaa tør man vel kortelig undersøge, om de have noget Krav paa os, og om de behøve, at vi tilfredsstille dette Krav, dersom de have det. Man vil erindre, at det dreier sig om meget saa Folk, jeg turde næsten sige om een Familie, og dette synes ogsaa at fremgaae næsten af Alt hvad der foreligger i denne Sag (Stark Hysen), idetmindste har det været Tilfældet. Ja, jeg hører jo nok en Hysen, men naar der foreligger Andragender og Ansdragender og Andragender fra disse Folk, saa kan der vel ikke være noget Urigtigt i hvad jeg sagde.

Formanden: Jeg troer ikke, at den ærede Rigsdagsmand er berettiget til den Antydning, han gjorde.

N. Sage: Godt; men jeg maa dog tillade mig at bemærke, at det er en historisk Tildragelse. Iøvrigt havde jeg ikke paa nogen Maade ifinde at angribe Nogen.

Fra 1814, saavidt jeg er underrettet om det, har Staten paa alle mulige Maader understøttet Papirfabrikationen, deels ved Laan og deels ved Love. Naar nu disse Love ere af den Natur, som de nu ere, saa er det vel ikke til at undres over, om den er bleven til en saadan Affaire, at Fabrikanterne meget ønske at continuere dermed i den samme Form, da det ikke kan betvivles, at Affairen er overordentlig fordeelagtig. Ja, jeg er lidt i Forlegenhed; thi jeg mærker, at Thinget er utaalmodigt, og maaskee det allerede har taget sin Beslutning, isørveien, saa det maa betragtes som noget Uhovist af mig, at jeg vil opholde det længer. (Flere Stemmer: Nei!). Den gamle gjældende Udsørselstold efter Forordningen af sytten Hundrede og nogle og Halvfems var 5 Mk.; den blev ikke anseet for tilstrækkelig høj for vore daværende Papirfabrikanter, og i 1825 forbød man Kludeudsørselen. Men Staten gif videre, den ikke alene forbød Kludeudsørselen,